

Laafdienst: 1 meil 2011
 Kapelkerk, Laat 80, Alkmaar
 Voorganger: Yvonne Bos
 Serie Hemel
 Thema: Openbaring 21
 Tekst: Openbaring 21 - 22:5

Het was een prachtige reis. Hartelijke groeten uit Patmos. Om u te inspireren die reis ook te ondernemen willen wij: Ad en Ad, Carlijn en ik graag vertellen wat wij hebben gezien, gehoord, gelezen, ervaren.

Allereerst hebben wij een mens gezien: in de eenzaamheid; in de eerste of tweede eeuw van onze jaartelling. Die mens werd geplaagd en getroost door merkwaardige visioenen, woorden, dromen van stenen, beelden van steden die opkwamen en ondergingen; geconfronteerd met de vergankelijkheid in en om je heen en met iets wat blijft.

Ook wij hier allemaal, iedereen die vanmorgen naar deze dienst is gekomen kan in meer of mindere mate die eenzaamheid kennen. Ook jij en ik kunnen dromen hebben, die soms heilzaam zijn en soms schrik aanjagen. Ook in onze tijd zien wij de opkomst van landen en steden en ondergang, zien wij stromen van mensen op zoek op de vlucht of weggevoerd worden. Vers in het geheugen zijn er de verhalen en beelden van de jasmijnrevolutie in Tunesie en omstreken. Mensen die zich verdringen om te proeven van vrijheid. Elders zie je mensen zich haasten om een veilig heenkomen te vinden voor overstromingen. Wat te denken van de ongrijpbare gruwel van de lekkende radioactiviteit in Fukushima. Gegrift en nooit meer te verwijderen staan er bij sommigen van ons de beelden en verhalen van de oorlogsjaren in het geheugen en wat kwam er allemaal daarna nog. Ook in onze tijd kun je poorten zien, die gesloten zijn, die open zijn. Muren en dichte deuren. En soms staan ze open en durf je toch niet naar binnen. En zo werd die mens uit Patmos die Johannes werd genoemd een mens van heel dichtbij.

Wij hebben woorden gelezen van alfa en omega en woorden herkend. Veel van de woorden van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, van de wonderlijke beelden bleken helemaal niet zo vreemd als op het eerste gezicht, maar al heel vaak gebruikt. Soms hele zinnen, hele voorstellingen: bleken het beelden, woorden helemaal uit het begin. Uit het boek Genesis, van de tuin, van de rivieren, van de boom des levens, van de mensen, van dat het goed was. Woorden die ingedronken zijn door talloze mensen door de eeuwen heen: beelden, woorden die in harten zijn gesloten. Vertaald en hertaald, verdicht, geschilderd of op muziek gezet. Telkens klonken die woorden van het begin opnieuw. Als profeten, Jesaja bijvoorbeeld, Ezechiël, de mensen weer probeerden wakker te schudden in tijden dat die woorden waren vergeten. Als feitelijk de aarde opnieuw tot leven moet worden gewekt. Als goede gave aanvaard: goed, niet perfect, maar goed, kloppend. Kloppend in de zin van dat het klopt, dat de aarde leefbaar is, dat er voedsel is voor mensen en dieren, rust, dat de ziel van de wereld zich mag verheugen in die woorden van de alfa en omega, van de tuin van leven, van stromen van water, van uitgenodigd worden, van mogen, vrij zijn en liefde. En dan komt het verhaal van Johannes opnieuw dichtbij. Want hoe vaak hunker je niet naar die vergeten beelden als er weer woorden van goed en rust worden doorgestreept door wat ook, berichten in de krant en in eigen kring.

We hebben gezien dat er aan het einde dat prachtige vergezicht is, uitzicht. Hebben we dat ook mogen voelen, ervaren? Of is dat beeld van die nieuwe stad, stad en land ineens, toch te ver, te boek, stoffig, verstaand, te kerks, te iets van de zondag... het tegenovergestelde van stromend, sprankelend, tintelend en kneedbaar. (Hebben we het wel kunnen ervaren?) Ik weet het niet. En jij, u, kun jij het meemaken? Wat? Kun je de gelukzaligheid van het uitzicht beleven, de vreugde van de nabijheid van het lam voelen, de scheiding voorbij komen: of zit, zoals in de groep ter sprake kwam zit dat oordeel, die scheiding, dat oordeel toch te erg in de weg?

Altijd weer dat oordeel, de scheiding van goed en kwaad, de bokken en de schapen of schijnbaar willekeurig: met die gaat het goed, met die gaat het slecht. Je ziet het toch voor je eigen ogen, je hoort toch met je eigen oren dag aan dag onrecht verkondigd worden. Om je heen zie je mensen doodgaan, lijden en hoe is het met jezelf?

Waar is die mooie stad, hoezo is er een stad met rivieren en bomen met vruchten en geneeskrachtige bladeren, waar zijn die mooie stenen, kristallen, die je telkens andere hoeken en invallen kunnen leren.

Ben je er klaar voor, kun je dat laatste oordeel en vooral ook je eigen oordelen voorbij komen, kun je die laatste scheiding, want dat houdt oordelen hier in, achter je laten ? De laatste scheiding, dat laatste oordeel is er een van nog niet en daarna niet meer, dan is er geen scheiding meer, zijn er alleen nog vruchten van de bomen van leven die van de boom van goed en kwaad voorbij. Het grote verschil met de tuin van het begin in het boek Genesis. Daar had je twee bomen, de boom des levens en de boom van goed en kwaad. Hier in het laatste vergezicht is er alleen nog die boom des levens, twaalf van die levensbomen zijn er zelfs, maar die boom van goed en kwaad is er niet meer. Het laatste oordeel is voorbij. Ben je er klaar voor ? Durf je...? Sla je je handen voor je ogen, draai je je om. – Zo vaak houdt een soort angst je tegen en val je weer terug in vaste patronen die je niets nieuws opleveren, soms moet je heel wat draken, vooroordelen en angsten, uit je eigen opgebouwde leven verslaan en zoveel koppige monsters, van wat je overkwam, voorbijkomen. Vandaar durf je te kijken naar waar geen scheiding, geen oordeel meer is. Waar hemel, zoiets van de aarde, waar hemel en aarde een zijn, waar alles een is, de scheiding voorbij, durf je je over te geven aan de openheid van de poorten. Wijd open staan ze. Wat zie je dan, hoor je, ervaar je ?

U jullie hebben allemaal een kaart gekregen, wat zou jij schrijven over dat uitzicht voorbij het laatste oordeel. Ben je er klaar voor, durf je het aan. Pak je reistas. Misschien dat je die kaart ooit iemand gaat sturen tot troost, bemoediging. Wat heb je gezien ?

Weet je wat ik gezien heb ?

...Ik zie hier een stad, nee geen tempel, wel bomenrijen en rivieren. Je kunt hier oogsten van de bomen in seizoenen. Iedere maand heeft hier zijn eigen geneeskrachtige bladeren. Hier is het besef van vruchten, gaven, voedsel doorgedrongen tot het hart van de stad. Dat besef, dat soort denken, van balans, evenwicht van stad en land, dat koesteren en zorgen voor die bomen, het kostbare drinkwater van de rivieren, die oogst, dat des tuins: nee geen tempel..., maar wat is dat een prachtige eredienst. Alleen ging het niet vanzelf. Met de hartelijke groeten uit Patmos.

Ad en Ad en Carlijn geven jullie eveneens een voorproefje.

Vervolgens volgt een moment van stilte om te bedenken wat jijzelf vanmorgen hebt gezien, wie weet stuur je zelf ooit die kaart, wat heb jij geleerd, gehoord, ervaren in Patmos. Dus een moment van stilte, van muziek, daarna zingen we van Ooit in de schaduw van rozen, maar nu eerst de kaarten van Carlijn, Ad en Ad.

Amen.

PHP Notice: Trying to get property of non-object in D:\www\laaddiensten.nl\www\plugins\system\hotlogin.php on line 43
PHP Notice: Trying to get property of non-object in D:\www\laaddiensten.nl\www\plugins\system\hotlogin.php on line 95